

ЧАРЛЗ ДИКЕНС СЕМЕЙСТВО ТЪГС В РАМСГЕЙТ

Превод от английски: Пепа Дочева, 1984

chitanka.info

Имаше едно време един мистър Джоузеф Тъгс, който живееше на тясна уличка на южния бряг на Темза, на три минути път пеш от Лъндън Бридж (*Лъндън Бридж — Лондонският мост; до 1749 г. бил единственият мост над Темза в Лондон*). Той беше нисък и мургав, с мазна коса, живи очички, къси крака и тяло доста масивно, особено в онази част, която се намира между средното копче на жилетката му отпред и декоративните копчета на сюртука му отзад. Фигурата на любезната му съпруга, ако не изключително съразмерна, беше поне солидна, а тази на единствената им дъщеря, прекрасната мис Шарлот Тъгс, зрееше бързо и обещавахе да достигне онази пищност на формите, която беше очаровала очите и пленила сърцето на мистър Джоузеф Тъгс на млади години. Мистър Саймън Тъгс, единствен негов син и брат на мис Шарлот Тъгс, беше толкова различен по телосложение, колкото и по характер от останалите членове на семейството. Замисленото му лице притежаваше онази издълженост, а забележителните му крака — онези признаци за слабост, които говорят така убедително за велик ум и романтичен нрав. За онези, които обичат да размишляват, дори и най-незначителните черти от характера на подобна личност представляват немалък интерес. В обществото се появяваше обикновено с огромни обувки, черни копринени чорапи и беше известен с предпочитанието си към черните лъскави вратовръзки без всякакви панделки или каквито и да било украшения.

Едва ли има професия, колкото и полезна да е тя, или занимание, колкото и велико да е то, които да са избягнали дребнавите нападки от страна на по-простите хора. Мистър Джоузеф Тъгс беше бакалин. Може би си мислите, че един бакалин стои извън периметъра на злите езици, но уви — съседите го наричаха бюфетчия, а отровните гласове на завистта твърдяха, че продава на дребно: чая, кафето и захарта — на унции (*Унция — мярка за тежест, равна на 28,3 г*), сиренето — на парченца, тютюна — на щипки, а маслото — на бучки. Но семейство Тъгс не обръщаше внимание на подобни обиди. Мистър Тъгс се занимаваше с бакалския щанд, мисис Тъгс — с продажбата на сирене, а мис Тъгс — с образованието си. Мистър Саймън Тъгс водеше търговските книги на баща си и пазеше в тайна каквото знаеше. Един прекрасен пролетен следобед същият този джентълмен седеше върху едно буре с дорсетско сирене зад малкото червено бюро с дървена оградка, което се намираще до тезгяха, когато някакъв непознат мъж

слезе от един файтон и бързо влезе в магазина. Беше облечен в черно и носеше зелен чадър и синя чанта.

— Мистър Тъгс? — запита непознатият.

— Аз съм мистър Тъгс — отговори Саймън.

— Търся другия мистър Тъгс — каза непознатият и се загледа към остъклената врата, водеща към стаята зад магазина, от вътрешната страна на която ясно се очертаваше кръглото лице на мистър Тъгс старши, който надничаше над пердето.

Мистър Саймън направи грациозен жест с писалката, сякаш искаше да каже на баща си да излезе. Мистър Джоузеф Тъгс веднага махна лицето си от пердето и се появи пред непознатия.

— Идвам от Темпъл (... от Темпъл — тоест от района на адвокатските кантори) — каза мъжът с чантата.

— От Темпъл! — извика мисис Тъгс, отваряйки вратата на стаята, зад която се видя в перспектива мис Тъгс.

— От Темпъл! — изрекоха в един глас братът и сестрата.

— От Темпъл! — промълви мистър Джоузеф Тъгс и пожълтя като холандско сирене.

— От Темпъл — повтори мъжът с чантата, — от адвокатската кантора на мистър Кауър. Мистър Тъгс, моите поздравления, сър. Уважаеми дами, желая ви щастие с новото богатство! Ние спечелихме делото. — И мъжът с чантата бавно остави чадъра и свали ръкавицата си, за да стисне ръката на мистър Джоузеф Тъгс.

В момента, в който непознатият изрече думите „ние спечелихме делото“, мистър Саймън Тъгс стана от бурето с дорсетско сирене, разтвори широко очи, задъха се, описа с писалка в ръка няколко осмици във въздуха, повали се в ръцете на обезпокоената си майка и изпадна в несвяст без ни най-малката видима причина или престореност.

— Вода! — изпищя мисис Тъгс.

— Съвземи се, момчето ми! — извика мистър Тъгс.

— Саймън, скъпи Саймън! — заплака мис Тъгс.

— Вече съм по-добре — каза мистър Саймън Тъгс. „Какво! Спечелихме!“ — след което, като потвърждение на изказването, че се чувства по-добре, припадна отново и беше отнесен в стаята с колективните усилия на останалите членове на семейството и мъжа с чантата.

За страничните наблюдатели или за тези, които не са в течение на проблемите на семейството, този припадък би бил необясним. Онези, които са разбрали мисията на мъжа с чантата и са малко или много запознати със слабите нерви на мистър Саймън Тъгс, изобщо няма да се учудят. След дълги процедури делото по едно спорно завещание беше приключено и мистър Джоузеф Тъгс ставаше наследник на двадесет хиляди лири.

Същата вечер бе проведено обширно разискване в задната стая — разискване, на което се решаваше по-нататъшната съдба на всички от семейство Тъгс. Затвориха магазина като никога много рано и немалко ритници сполетяха заключената врата, причинени от клиенти, молещи на четвърт захар, половин хляб или пипер за едно пени, които бяха оставени за последния момент и на които не бе съдено да бъдат закупени от мистър Тъгс.

— Разбира се, ще трябва да се откажем от търговията — каза мис Тъгс.

— Естествено! — каза мисис Тъгс.

— Саймън ще стане адвокат — реши мистър Джоузеф Тъгс.

— И за в бъдеще ще се наричам Симон — каза синът.

— А аз — Шарлота — добави мис Тъгс.

— А нас ще наричате мама и папа — заяви мисис Тъгс.

— А папа ще трябва да се отучи от всичките си просташки привички — допълни мис Тъгс.

— За това нямайте грижа — обади се мистър Джоузеф Тъгс, който в този момент поднасяше към устата си парче Маринована съомга, набучено на джобното му ножче.

— Още утре заминаваме на курорт! — каза мистър Саймън Тъгс.

Всички се съгласиха, че това е нещо неотменно в живота на благородническото съсловие. След което възникна въпросът къде да отидат.

— Грейвсенд? — предложи плахо мистър Джоузеф Тъгс. Предложението му беше отхвърлено единодушно. Грейвсенд не беше за изискани личности.

— Маргейт? — вметна мисис Тъгс. Още по-лошо — там ходят само търговци.

— Брайтън? — Мистър Симон Тъгс го отрече по начин, нетърпящ възражения. В последните три седмици там няма файтон,

който да не се е обърнал, и при всички нещастни случаи има по две жертви и шестима ранени, а вестниците неизменно твърдят, че за това кочияшите нямали никаква вина.

— Рамсгейт! — извика сред кратък размисъл мистър Симон. Разбира се, как не се сетиха по-рано! Именно в Рамсгейт отиват изисканите хора.

Два месеца след този разговор параходът от Лондон за Рамсгейт се носеше весело по Темза. Флагът се вееше, оркестърът свиреше, пътниците разговаряха — всичко беше слънчево и приятно. И нищо чудно — с него пътуваше семейство Тъгс.

— Бива си го, а? — каза мистър Джоузеф Тъгс, облечен в бутилковозелено палто с кадифена яка в същия цвят и синя шапка за път със златиста панделка.

— Възхитително — отвърна мистър Симон Тъгс, който вече следваше право. — Възхитително!

— Прекрасно утро, сър! — каза един джентълмен, на вид военен, с тъмносин сюртук и бели панталони, изпънати с ластици под подметките на ботушите му.

Мистър Симон Тъгс реши, че той трябва да откликне на забележката.

— Божествено! — отвърна той.

— Вие сте възторжен почитател на природните красоти, така ли, сър? — запита военният.

— Да, сър — отговори мистър Симон Тъгс.

— Много ли пътувате, сър? — запита отново той.

— Не особено — каза мистър Симон Тъгс.

— Но, разбира се, сте ходили на континента? — попита военният.

— Не съвсем — отговори мистър Симон Тъгс многозначително, сякаш искаше да каже, че е стигнал до средата на пътя и се е върнал обратно.

— Навярно възнамерявате да изпратите сина си на обиколката из континента за разширяване на умствения кръгзор — обърна се непознатият към мистър Джоузеф Тъгс.

И понеже на мистър Джоузеф Тъгс не му стана много ясно какво точно означава тази обиколка и как се провежда, отговори само с едно „разбира се“. В момента, в който той изрече това, една млада дама с

наметка от червеникавокафява коприна и обувки в същия цвят скочи от стола си до кърмата на парахода и пъргаво се приближи. Имаше дълги тъмни къдрици и огромни черни очи, а роклята ѝ беше достатъчно къса, за да се виждат прелестните ѝ глезени.

— Уолтър, скъпи — каза младата дама на военния мъж.

— Да, скъпа Белинда? — обърна се той към чернооката дама.

— Защо ме остави сама толкова дълго? Младите мъже ме оглеждат толкова нахално, че аз съм ужасно притеснена.

— Какво! Кой те оглежда? — извика военният толкова силно, че мистър Симон Тъгс веднага свали погледа си от лицето на младата дама. — Кои млади мъже? Къде? — И военният сви юмрук и изгледа заплашително пушачите на пури наоколо.

— Успокой се, Уолтър, умолявам те — каза младата дама.

Няма да се успокоя — отвърна джентълменът.

— Успокойте се, сър — намеси се мистър Симон Тъгс. — Те не заслужават вниманието ви.

— Да, да, наистина не заслужават — увещаваеше го младата дама.

— Добре, ще се успокоя — каза военният. — Вие казвате истината, сър. Благодаря ви за навременната намеса, която може би ми попречи да извърша убийство.

Като поуталожи яростта си, джентълменът стисна яко ръката на мистър Симон Тъгс.

— Сестра ми, сър! — каза той, като видя възхитения поглед на военния, отправен към мис Шарлота.

— Съпругата ми, мадам, мисис капитан Уотърс — каза джентълменът, като представи чернооката дама.

— Майка ми, мадам, мисис Тъгс — каза мистър Симон.

Капитанът и съпругата му се впуснаха в любезности, а членовете на семейство Тъгс се опитваха с всички сили да изглеждат непринудено.

— Уолтър, скъпи — каза чернооката дама, след като беше минал половин час в приятен разговор помежду им.

— Да, скъпа? — каза капитанът.

— Не намираш ли, че джентълменът — тя кимна с глава към мистър Симон Тъгс — изключително прилича на маркиз Каривини?

— Боже мой, изключително! — отвърна капитанът.

— Забелязах това още в момента, когато го видях — каза младата дама, като не откъсваше настоящия си и тъжен взор от пламналото лице на мистър Симон Тъгс. Той погледна към всекиго и след като забеляза, че всички очи са отправени към него, вече не знаеше накъде да гледа.

— Все едно, че е самият маркиз — каза капитанът.

— Колко странно! — въздъхна съпругата му.

— Познавате ли маркиза, сър? — запита джентълменът.

Мистър Симон смънка някакъв отрицателен отговор.

— Ако го познавахте — продължи капитан Уолтър Уотърс, — щяхте да разберете колко много причини имате да се гордеете с приликата. Много елегантен джентълмен с възхитителна външност.

— О, да! Наистина! — възкликна бурно Белинда Уотърс. В момента, в който погледът ѝ срещна погледа на мистър Симон Тъгс, тя свенливо и развълнувано сведе глава.

Всичко това предизвикваше радост в семейството и когато накрая се оказа, че мис Шарлота Тъгс е копие на една от роднините на мисис Белинда Уотърс с благороднически произход, а мисис Тъгс е като втора херцогиня Добълтън, богатата вдовица, задоволството им от новите познати, които се оказаха толкова изискани и дружелюбни, нямаше граници. Дори с цялото си величие капитан Уолтър Уотърс прояви снизхождение и си позволи да бъде убеден от мистър Джоузеф Тъгс да приеме от него парче пай с месо от гълъби и чаша шери на палубата, след което те подхванаха безкрайно любезен разговор, подпомогнат от тези приятни стимуланти, и не се разделиха, докато параходът не наближи пристанището на Рамсгейт.

— Довиждане, мила! — каза мисис Уотърс на мис Шарлота Тъгс минути преди да започне блъсканицата около слизането. — Ще се видим утре на плажа и понеже съм сигурна, че дотогава ще сме си намерили квартира, надявам се, че ще можем да бъдем заедно през всички останали седмици.

— О, и аз се надявам! — каза развълнувано мис Шарлота Тъгс.

— Билетите, дами и господа — извика един служител, застанал до водното колело.

— Носач, сър? — питаха десетина мъже по ризи от платно.

— Хайде, скъпа — каза капитан Уотърс.

— Довиждане! — промълви мисис капитан Уотърс. — Довиждане, мистър Симон! — И като стисна нежно ръката му, което изкара от строя нервите на този чувствителен младеж, младата дама изчезна сред навалищата. Две червенокафяви обувки се мярнаха нагоре по стълбата, развя се бяла кърпичка, блеснаха две черни очи. Семейство Уотърс изчезна и мистър Симон Тъгс остана сам в огромния безсърдечен свят.

Прекалено сантименталният младеж тръгна безмълвен и умислен след уважаваните си родители и върволицата от платнени ризи и колички по пристана, но накрая блъсканицата наоколо го накара да се посъвземе. Слънцето грееше ярко, морето се плискаше весело, вълните танцуваха по своята музика, тълпи от хора се разхождаха нагоре-надолу, младите госпожици се смееха, възрастните дами разговаряха, гувернантките се надпреварваха да показват прелестите си, а малките им питомци тичаха напред-назад, нагоре-надолу, навън и навътре и се завираха в краката на хората от навалищата, палави и щастливи. Беше пълно с възрастни джентълмени, които се опитваха да съзрат с телескопи определени обекти, и млади джентълмени, които сами представляваха обекти на хорското внимание с разтворените яки на ризите си, и жени, които разнасяха сгъваеми столове, и сгъваеми столове, които разнасяха инвалиди, и групи, чакащи на пристана други, които пристигаха с парахода, и изобщо отвсякъде се носеха шумна глъчка, смях, приветствия и веселие.

— Файтон, сър? — отекна хор от четиринадесет мъже и шест момчета в момента, в който мистър Джоузеф Тъгс, начело на семейното шествие, стъпи на улицата.

— Ето го най-последен мой човек! — каза един и свали шапка с престомена вежливост. — Драго ми е да ви видя, сър — от шест седмици вас чакам. Хайде, моля, скачайте вътре, сър!

— Хубав лек файтон и бързоного конче, сър! — извика втори. — Четиринадесет мили в час и наоколо нищо се не види от голямата скорост!

— Един голям файтон за багажа ви, сър! — крещеше четвърти. — Страшен файтон, сър — голяма работа!

— Файтон специално за вас, сър! — припираше друг, който се възкачи на своята колесница и принуди старата сива кранта да се

впусне в някакъв патрав галоп. — Погледнете само, сър — кротък е като агне, а развива скорост на парна машина!

Като устоя на изкушението да използва услугите дори и на това безценно четириногло, мистър Джоузеф Тъгс кимна на собственика на едно превозно средство в мръсно-зеленикав цвят, тапицирано с басма на райета, и след като семейството с багажа се намести вътре, впрегнатото животно се въртя в кръг около четвърт час, преди да склони да се отпрати в търсене на квартири.

— Колко стаи имате? — извика от файтона мисис Тъгс към жената, която отвори вратата на първата къща с обява, гласяща, че се дават апартаменти под наем.

— Колко ще желаете, мадам? — беше, разбира се, отговорът.

— Три.

— Ще заповядате ли, мадам?

Мисис Тъгс слезе. Останалите бяха доволни. Прекрасен изглед към морето от предните прозорци — очарователно! Кратка пауза. Мисис Тъгс се появи отново — една стая само и един дюшек.

— Защо, по дяволите, не ни го каза още в началото? — запита доста раздражено мистър Джоузеф Тъгс.

— Не знам — отвърна мисис Тъгс.

— Мошеници! — възкликна нервно Симон. Отново обява — отново спиране. Същият въпрос, същият отговор, същият резултат.

— Какво им става на всички? — запита мистър Джоузеф Тъгс, изцяло вбесен.

— Не зная — отвърна спокойната мисис Тъгс.

— Тука е винаги тъй, сър — каза кочияшът, с което се опита да даде изчерпателно обяснение на положението, и те пак се понесоха, за да разпитват отново и отново да остават разочаровани.

Вече се смрачаваше, когато файтонът, чиято скорост никак не съответствуваше на името му (*Игра на думи — на английски „fly“ означава едновременно „файтон“ и „летя“*), след като обиколи четири-пет стръмни хълма, спря пред вратата на една прашна къща с еркереен прозорец, през който човек можеше да съзре едно ъгълче от морето при условие, че с цяло тяло се покаже навън и не го е страх, че може да падне. Мисис Тъгс слезе. Една приземна гостна и три килийки с легла на втория етаж. Къща-близнак. Хазаите живееха в другата половина. Петима малчугани пиеха чай с мляко в дневната, а шестият,

когото бяха изгонили за непослушно държане, пицеше и се търкаляше в коридора.

— Колко е наемът? — запита мисис Тъгс.

Хазайката, която размисляше дали да не увеличи цената с една гвинея, се закашля и се престори, че не е чула въпроса.

— Колко е наемът? — запита по-силно мисис Тъгс.

— Пет гвинеи на седмица с услугите, мадам — отвърна хазайката. (Под услуги се разбираше, че на наемателите се разрешава да дърпат звънеца колкото си искат.)

— Доста скъпо — каза мисис Тъгс.

— Боже мой, съвсем не е скъпо, мадам — отвърна стопанката на къщата и изрази с блага усмивка съжаление към пълното неведение относно маниери и обичаи, което издаваха тези думи. — Много е евтино!

Подобно мнение е необоримо. Мисис Тъгс предплати за една седмица и нае квартирата за един месец. След един час семейството вече пиеше чай в своя нов дом.

— Отлични кариди! — каза мистър Джоузеф Тъгс.

Мистър Симон изгледа баща си намръщено и каза отчетливо:

— Скариди.

— Добре де, скариди — каза мистър Джоузеф Тъгс. — Кариди или скариди — все едно.

Върху лицето на мистър Симон Тъгс беше изписано съжаление и яд, когато отвърна:

— Все едно, татко! А какво ще каже капитан Уотърс, ако чуе подобни простащини?

— А какво ще си помисли очарователната мисис капитан Уотърс — добави Шарлота, — ако види как мама — искам да кажа мама — ги яде цели с главите и опашките!

— Страх ме е да си представя дори! — възкликна мистър Симон и потръпна. „Каква разлика в сравнение с херцогиня Добълтън!“ — помисли той.

— Мисис капитан Уотърс е изключително красива, нали, Симон? — запита мис Шарлота.

Мистър Симон Тъгс пламна от вълнение и отвърна:

— Красива е като ангел!

— Ей! — извика мистър Джоузеф Тъгс. — Ей, Симон, внимавай, момчето ми. Тя си има мъж! — Той намигна многозначително с едно око,

— Защо? — възкликна Симон и скочи съвсем неочаквано, пламнал от ярост. — Защо трябва да ми напомняте за това, което пречи на моето щастие и убива надеждите ми? Защо трябва да ми напомняте за мъките, които се стовариха върху мен? Не е ли достатъчно, че... че... че... — И ораторът млъкна, дали защото не му достигаха думи или пък въздух — не се разбра.

Речта беше произнесена толкова сериозно и прочувствено, а накрая романтичният Симон дръпна звънеца и пожела да му донесат свещ по такъв начин, че никой не посмя да му възрази. Той се запъти съкрушен към стаята си, а половин час след него тръгнаха да си лягат и останалите в пълна почуда и недоумение.

Ако пристанището представляваше сцена на оживление и суматоха за семейство Тъгс при тяхното пристигане в Рамсгейт, това беше почти нищо в сравнение с плажа на другата сутрин. Денят беше слънчев и ясен, а откъм морето подухваше слаб ветрец. Там бяха същите мъже и жени, същите деца, същите гувернантки, същите телескопи, същите сгъваеми столове. Жените бродираха, плетяха шнурчета за часовници или четяха книги, мъжете бяха разтворили вестници и списания, децата копаеха с дървени лопатки дупки в пясъка и ги пълнеха с вода, гувернантките с невръстните си питомци на ръце тичаха навътре сред вълните, а после бягаха от тях на пясъка и от време на време някоя платноходка или отплуваше, натоварена с шумни и весели пътници, или връщаше други, които бяха доста мълчаливи и омърлушени.

— Божичко! — възкликна мисис Тъгс, когато заедно с мистър Джоузеф Тъгс, мис Шарлота и мистър Симон стъпиха на плажа с осем крака, обути в съответния брой жълти обувки, и се отпуснаха на четири тръстикови стола, които веднага потънаха два фута и половина в пясъка. — Ама че работа!

Мистър Симон, след като се напъна яката, ги измъкна и ги премести по-назад.

— Да ме вземат дяволите, ако онези жени там не се канят да се окъпят — извика мистър Джоузеф Тъгс, безкрайно изненадан.

— За бога, папа! — възкликна мис Шарлота.

— Ей ги, видя ли ги, мойто момиче — каза мистър Джоузеф Тъгс. И наистина, четири млади момичета, всяко едно с хавлия, припнаха нагоре по стъпалата на подвижната кабина (*Подвижната кабина — през миналия век къпещите се в морето били откарвани във водата с подвижна кабина, в която били впрегнати коне*). Конят влезе в морето и започна да газии из водата, кабината зави, кочияшът седна и след малко гореспоменатите момичета скочиха и плеснаха сред вълните.

— Ей, биваше си го туй! — възкликна мистър Джоузеф Тъгс след неловко мълчание. Мистър Симон се закашля леко.

— А! Там пък някакви мъже се канят да влизат в морето! — извика с ужас мисис Тъгс.

Три кабини, три коня, три нагазвания, три завоя, три пляска — и тримата мъже зацапаха игриво като делфини из водата.

— Ама и туй си го биваше! — каза пак мистър Джоузеф Тъгс.

Този път се закашля мис Шарлота и отново настъпи мълчание, което беше нарушено по много приятен начин.

— Как сте, мила моя? Цяла сутрин ви търсим. — Мис Шарлота Тъгс чу някакъв глас. Това бе гласът на мисис капитан Уотърс.

— Здравейте! — поздрави най-ласкаво капитан Уолтър Уотърс. След което започна размяна на приветствия и любезности.

— Белинда, скъпа! — възкликна капитанът, като вдигна лорнета си и погледна през него към морето.

— Да, скъпи — отвърна мисис капитан Уотърс.

— Виж, Хари Томсън!

— Къде? — запита Белинда и погледна през лорнета си.

— Къпе се.

— Боже, наистина! Той не ни вижда, нали?

— Не, струва ми се, че не ни вижда — отвърна капитанът. — Боже мой, каква изненада! — Какво?

— Виждам и Мери Голдинг.

— Не думай! Къде? — Тя отново вдигна лорнета.

— Ето там! — каза капитанът и посочи едно от младите момичета, които отбелязахме преди малко. Банският ѝ костюм имаше вид на лъскава мушама с оскъдни размери.

— Да, наистина, тя е! — възкликна мисис капитан Уотърс. — Колко странно, че и двамата са тук!

— Много любопитно — каза капитанът напълно равнодушно.

— Ето, тук това е съвсем естествено — прошепна мистър Симон Тъгс на баща си.

— Виждам — отвърна шепнешком мистър Джоузеф Тъгс, — ама все пак е чудно, нали?

Мистър Симон Тъгс кимна в съгласие.

— Какво мислите да правите днес? — запита капитанът. — Искате ли да обядваме заедно в „Пегуел“?

— С най-голямо удоволствие — побърза да се съгласи мисис Тъгс. Тя никога не беше чувала за „Пегуел“, но след като чу, че става дума за ядене, предложението ѝ хареса.

— С какво ще стигнем дотам? — запита капитанът. — Прекалено горещо е да ходим пеш.

— Да наемем една фиакра — предложи мистър Джоузеф Тъгс.

— Фиакър — прошепна мистър Симон.

— Мисля, че ще се поберем в една — каза мистър Джоузеф Тъгс, без да обръща внимание на забележката. — Ако искате, може и две.

— Много бих искала да поия магаре — каза Белинда.

— О! И аз също! — откликна Шарлота Тъгс.

— Добре, тогава ние може да наемем файтон — предложи капитанът, — а за вас ще поръчаме две магарета.

Появи се ново затруднение. Мисис капитан Уотърс заяви, че е доста неприлично две дами да яздят сами. Разрешението се оказа лесно. Може би мистър Тъгс младши ще прояви кавалерство и ще ги придружи?

Мистър Симон се изчерви, усмихна се разсеяно и плахо отказа, тъй като не умее да язди. Доводът му беше отхвърлен безпрекословно. Веднага намериха файтон и три магарета, за които собственикът им най-тържествено даде честната си дума, че са „три четвърти расова кръв и една четвърт овес“.

— Дий! — извика едното от момчетата, които вървяха след магаретата, щом Белинда Уотърс и Шарлота Тъгс след дълго дърпане, повдигане и подпомагане най-после се качиха на седлата.

— Хи-хи-хи! — смееше се другото момче зад мистър Симон Тъгс. Магарето се понесе напред, при което краката на Симон се повлякоха по земята, а стремената се заудряха о обувките му.

— Ей, ей, е-е-е-й! — викаше той колкото му глас държи и се тръскаше на седлото.

— Не карайте в галоп! — пищеше мисис капитан Уотърс зад него.

— Моето магаре иска да влезе в кръчмата! — крещеше мис Тъгс най-отзад.

— Ха-ха-ха! — смееха се и двете момчета, а магаретата препускаха и нищо не можеше да ги спре.

Всичко обаче си има край, та дори и устремът на едно магаре. Животното, което беше яхнал мистър Симон Тъгс, усещаше, че му дърпат юздите във всевъзможни посоки, и понеже не можеше да разбере какво точно целят с товна, спря рязко и плътно до една стена и изрази недоволството си, като притисна крака на ездача си о грубата мазилка. Магарето на мисис капитан Уотърс, което беше обзето явно от някакво игриво настроение, се втурна стремглаво в един жив плет и не пожела да излезе оттам, а четириногото на мис Тъгс изрази радостта си от тези смешни номера, като заби предните си крака в земята и започна да подрипва пъргаво, но доста обезпокояващо със задните.

Това внезапно убиване на голямата скорост естествено причини известна паника. Двете дами не спряха да пицят с цяло гърло няколко минути, а мистър Симон Тъгс, който, освен че трябваше да понася телесната болка, изпитваше и душевни терзания, тъй като виждаше бедата, в която се намираха дамите, но нямаше физическата възможност да им помогне, понеже кракът му беше приклепчен здраво между животното и стената. С помощта на момчетата обаче и благодарение на гениалната им идея да издърпат силно опашката на най-упоритото от магаретата, спокойствието беше възстановено, и то много по-бързо, отколкото изглеждаше възможно, и малката група продължи бавно по пътя си.

— Оставете ги просто да вървят — каза мистър Симон Тъгс. — Жестоко е да ги пресилвате.

— Добре, сър — отвърна едното от момчетата и се ухили на приятеля си, защото му се струваше, че джентълменът в същност искаше да каже, че жестокостта се отнася не толкова до магаретата, колкото до ездачите им.

— Какъв прекрасен ден, мила! — каза Шарлота.

— Очарователен! Възхитителен, скъпа! — отвърна мисис капитан Уотърс. — Каква красива гледка, мистър Тъгс.

Симон, който не откъсваше очи от лицето на Белинда, отвърна:

— Много красива!

Дамата сведе поглед и принуди магарето си да изостане малко. Симон Тъгс инстинктивно стори същото.

Настъпи кратко мълчание, което той наруши с една въздишка.

— Мистър Симон — промълви изведнъж дамата. — Мистър Симон, аз принадлежа на друг.

Мистър Симон изрази пълното си съгласие с този необорим факт.

— Ако не бях... — продължи Белинда, но спря дотук.

— Кажете, кажете! — настоя мистър Симон развълнувано. — Не ме измъчвайте. Какво щяхте да кажете?

— Ако не бях... — продължи мисис капитан Уотърс — ако преди години ми беше съдено да ме срещне и обикне толкова благороден младеж, с такова пламенно сърце, с толкова сродна душа, който е способен да обича и разбира чувствата, който...

— Небеса! Какво чувам аз? — възкликна мистър Симон Тъгс. — Възможно ли е това? Как да повярвам на... Хайде! — Последната, лишена от лиричност забележка се отнасяше за магарето, което беше забило глава между предните си крака и, изглежда, проявяваше жив интерес към обувките му.

— Хи-хи-хи! — отново се разсмяха момчетата отзад.

— Хайде! — подкани го пак мистър Симон Тъгс.

— Ха-ха-ха! — продължаваха да се смеят момчетата.

И дали защото магарето се възмути от тона, с който го изкомандува мистър Тъгс, или се уплаши от бързите стъпки на преките си началници, които тичаха към него, или пък в него пламна състезателна страст и то реши да надбяга другите две магарета, но едно е сигурно — в момента, в който чу това второ „Ха-ха-ха!“, се втурна напред със скорост, която веднага отхвърли шапката на ездача му и го отведе пред хотел „Пегуел Бей“ за нула време, където го стовари, без да му създава затруднението да слиза, като ловко го преметна през главата си пред самия вход на ресторанта.

Голямо беше объркването на мистър Симон Тъгс, като видя, че двама келнери го изправят на крака, голяма беше и уплахата на мисис

Тъгс за сина ѝ, а мисис капитан Уотърс се терзаше вътрешно от това, което се случи. Изясни се обаче, че бедата не е чак толкова голяма — той беше малко раздърпан, а магарето си подръпваше кротко трева, пък и всичко беше толкова забавно!

Мистър и мисис Тъгс заедно с капитана бяха поръчали обяда в градинката на ресторанта — огромни скариди в малки чинийки, масло, хрускави хлебчета и ел в бутилки. На небето нямаше нито едно облаче, пред тях бяха наредени сандъчета с цветя и зеленина, под самата скала морето се простираше, докдето поглед стигаше, а по него се носеха лодки с бели платна като спретнато сгънати батистени кърпички. Скаридите се оказаха чудесни, пивото — още повече, а капитанът беше изключително любезен. След обяда мисис капитан Уотърс изпадна в много весело настроение — първо подгони капитана из градината, след него мистър Симон Тъгс, а накрая мис Тъгс и през цялото време се смееше звънко и силно. Но капитанът каза, че тук това няма значение — кой ги познава? Всички в ресторанта си мислят, че са обикновени хора. На което мистър Джоузеф Тъгс отвърна: „Разбира се!“ След това всички слязоха по дървените стъпала до подножието на скалата и се наслаждаваха на раците, водораслите и рибите, докато настъпи време да се връщат обратно в Рамсгейт. Накрая мистър Симон Тъгс тръгна по стълбите последен, а мисис капитан Уотърс — предпоследна и той забеляза, че крачето и глезенчето ѝ бяха още по-съвършени, отколкото му се беше сторило в началото.

Да върнеш едно магаре, откъдето си го взел, е нещо съвсем различно и представлява много по-лека задача, отколкото да го караш в неизвестна за него посока. Във втория случай от човек се иска голямо проникновение и съсредоточеност, за да може навреме да разбере накъде му е хрумнало да свие; докато в първия е необходимо единствено да се въоръжи с търпение и да има сляпо доверие в животното. Мистър Симон Тъгс предприе тази тактика за обратния път, благодарение на което по време на ездата нервите му пострадаха почти незначително, защото той много ясно разбра, че вечерта всички ще се срещнат в увеселителния дом.

Увеселителният дом беше претъпкан. Там бяха същите жени и мъже, които бяха сутринта на плажа и предишния ден на пристанището. Жени в кафеникавочервени рокли с гарнитури от черно кадифе продаваха модни дреболии в сергии и ръководеха хазартни

игри в концертната зала. Дъщери за женене и майки, които ги сватосваха, залагаха, разхождаха се, танцуваха под звуците на музиката и флиртуваха. Имаше красавци с романтични бакенбарди и други с мустаци на злодеи. Мисис Тъгс беше в тоалет в кехлибарен цвят, мис Тъгс — в небесносиньо, а мисис капитан Уотърс — в розово. Капитан Уотърс беше в униформа с ширити и еполети, мистър Симон Тъгс — с бални обувки и златиста жилетка, а мистър Джоузеф Тъгс — с тъмносин сюртук и риза с жабо.

— Номера три, осем и единадесет! — извика една от младите дами с кафеникавочервените рокли.

— Номера три, осем и единадесет! — повтори друга една дама със същото облекло.

— Номер три е взет — каза първата. — Номера осем и единадесет!

— Номера осем и единадесет! — повтори втората. — Номер осем е взет, Мери-Ан — каза първата.

— Номер единадесет! — извика втората.

— Всички номера са взети. Уважаеми дами, заповядайте! — каза първата.

Притежателните на номера три, осем и единадесет, както и на всички останали, наобиколиха масата.

— Ще хвърлите ли, мадам? — попита богинята на игрите, като предложи кутията със зарове на най-голямата от четирите дъщери на една обемиста майка.

Всички затаиха дъх.

— Хайде, мила Джейн, хвърляй — каза дебелията дама.

Последва любопитна сцена на свенливост — леко изчервяване, прикрито зад батистена кърпичка, и прошепване на ухото на по-малката сестра.

— Мила Амилия, хвърли заради сестра си — каза дебелията дама и се обърна към стоящия до нея джентълмен, който беше жива реклама на помадата за коса „Роуландс“, с думите: — Джейн е толкова срамежлива и свита, но не бих могла да ѝ се сърдя за това. Едно естествено и непредвзето момиче е толкова мило, че понякога си мечтая и Амилия да е като нея.

Джентълменът с бакенбардите изрази шепнешком съгласието си.

— Хайде, мила моя! — каза отново дамата.

Мис Амилия хвърли осем за сестра си и десет за себе си.

— Хубава фигурка има Амилия — прошепна дебелата дама на един слабичък младеж от другата ѝ страна.

— Прелестна!

— И каква игривост! В това отношение съм като вас. Не мога да не се възхищавам на такава живост и енергичност. Ах! (Въздишка.) Как бих искала горката Джейн да прилича поне малко на скъпата ми Амилия!

Младият джентълмен беше искрено съгласен с нейните чувства. И той, и първият джентълмен останаха много доволни.

— Коя е тази? — обърна се мистър Симон Тъгс към мисис капитан Уотърс, когато една дребна дама със синя кадифена шапка, украсена с пера, излезе на сцената, придружена от пълен джентълмен с тесни черни панталони.

— Мисис Типин, артистка от лондонските театри — отвърна Белинда, след като погледна концертната програма.

Талантливата Типин, след като прие снизходително ръкоплясканията и виковете „Браво!“, с които публиката посрещна появата ѝ, запя известната каватина „Поговори с мен“, акомпанирана на пианото от мистър Типин; после мистър Типин изпя комична песен, акомпаниран от мисис Типин — аплодисментите, които последваха изпълненията, прераснаха във възторжени овации след вариациите за китара, изпълнени от мисис Типин под акомпанимент от мистър Типин младши.

Така мина вечерта; така минаваха дните и вечерите на семейство Тъгс и семейство Уотърс в продължение на шест седмици. Сутрин — плаж, по обед — магарета, следобед — пристанището, вечер — увеселителният дом, и навсякъде все същите хора.

Последната вечер от шестата седмица луната светеше ярко над притихналото море, което се плискаше в подножието на високите и стръмни скали точно толкова шумно, колкото да приспи старите риби и да не смуцава младите — две млади фигури се забелязваха (или щяха да се забележат, ако някой специално се огледаше за тях) седнали на една от дървените пейки, разположени близо до ръба на западната скала. Луната, която изгря, когато двамата дойдоха на това място, вече от два часа плуваше по небето, а те седяха все така неподвижно. Навалицата от хора, които се разхождаха, проредя и се разпръсна,

постепенно заглъгнаха мелодиите на странстващите музиканти, една по една светнаха лампите на къщите в далечината, един след друг преминаха войниците от пограничната охрана на път за своите постове, а двете фигури не помръдваха от местата си. Те почти изцяло бяха скрити в сянката, но луната ярко осветяваше една червеникавокафява обувка и една лъскава вратовръзка. На пейката седяха мистър Симон Тъгс и мисис капитан Уотърс. Те не разговаряха, а мълчаливо гледаха към морето.

— Уолтър се връща утре — каза мисис капитан Уотърс, като наруши мълчанието с печалната вест.

Въздишката на мистър Симон Тъгс беше като порив на вятър в храсталак от цариградско грозде.

— Уви! Така е — каза той.

— О, Симон — продължи Белинда, — невинните радости, безоблачното щастие на една седмица платонична любов са прекалено много за мен!

Симон искаше да каже, че за него са прекалено малко, но се отказа и промърмори нещо неразбрано.

— А като си помисля, че дори и този щастлив лъч, макар и съвсем невинен — възкликна Белинда, — ще изчезне завинаги!

— О! Не казвайте „завинаги“, Белинда — извика чувствителният Симон и две едри сълзи се търколиха по бледото му лице — и се търкаляха доста време, защото дължината му не беше малка. — Не казвайте „завинаги“!

— Трябва — пророни Белинда.

— Защо? — настояваше Симон. — О, защо? Платоничната ни връзка е толкова безобидна, че съпругът ви също не би се противил.

— Съпругът ми! — възкликна Белинда. — Вие не го познавате. Ревнив и отмъстителен — в отмъщението си е безпощаден, а в ревността си е луд! Съгласен ли сте да бъдете убит пред очите ми?

С приглушен от ужас глас мистър Симон Тъгс изрази възраженията си относно идеята да бъде убиван пред очите на когото и да било.

— Тогава ме оставете—каза мисис капитан Уотърс. — Нека тази вечер се разделим завинаги. Късно е — време е да се връщаме.

Мистър Симон Тъгс ѝ предложи печално ръката си и я придружи до квартирата. На вратата се спря, усетил платонично притискане на

ръката си.

— Приятна вечер — каза той, като се колебаеше.

— Приятна вечер — изхълца тя.

Мистър Симон Тъгс се спря отново.

— Ще заповядате ли вътре, сър? — запита прислужницата.

Мистър Тъгс се поколеба. О, това негово колебание! Накрая обаче влезе.

— Добър вечер — поздрави отново той, когато двамата влязоха в гостната.

— Добър вечер — отвърна Белинда. — И ако някога в моя живот... Шшт! — Тя млъкна и впери поглед в тебеширенобялото лице на мистър Симон Тъгс. На външната врата се почука два пъти.

— Мъжът ми! — каза Белинда, когато отвън се чу гласът на капитана.

— И нашите! — допълни Симон Тъгс, тъй като гласовете на близките му вече се носеха откъм стълбата.

— Зад завесата! Зад завесата! — изрече задавено мисис капитан Уотърс, като сочеше прозореца, който беше плътно закрит с кретонени завеси.

— Но аз не съм сторил нищо лошо! — протестираше и отново се колебаеше Симон.

— Зад завесата! — повтаряше обезумялата дама. — Ще ви убие!

Последният аргумент прекъсна колебанията му. Обърканият Симон се шмугна зад завесата с бързината на актьор от пантомима.

Капитанът, Джоузеф Тъгс, мисис Тъгс и Шарлота влязоха.

— Скъпа — каза капитанът, — това е лейтенант Слотър (*Слотър* — думата на английски означава „убивам“).

Мистър Симон Тъгс чу стъпки от два подковани ботуша и дрезгав глас, който благодари за оказаната чест. Сабята на лейтенанта издрънча о пода, когато той седна до масата.

— Донеси бренди, скъпа! — каза капитанът.

Какво положение! Те се готвеха да прекарат нощта в гуляй, а мистър Симон стърчеше зад завесите и не смееше да диша!

— Слотър — каза капитанът, — една пура?

Работата беше там, че мистър Симон Тъгс, когато и да се беше опитвал да пуши, веднага неизменно започваше да се чувствава като болен, а щом подушеше тютюнев дим, не можеше да се сдържи да не

се изкашля. Донесоха пурите; капитанът беше закоравял пушач, лейтенантът и мистър Джоузеф Тъгс — също. Стаята беше малка, вратата — затворена, а димът — гъст; той се понесе на облаци из дневната и накрая се промъкна зад завесите. Мистър Симон Тъгс запуши уста и нос и се опитваше да не диша, но нищо не помогна. Кашлицата му надделя.

— Господи! — възкликна капитанът. — Извинете, мис Тъгс, не понасяте ли пушенето?

— О, не! Нямам нищо против — каза Шарлота.

— Но то ви кара да кашляте.

— О, не!

— Но вие току-що кашляхте.

— Аз ли, капитан Уотърс! Господи, защо мислите така?

— Някой кашляше — каза капитанът.

— И на мен ми се стори така — каза Слотър.

Не, всички отричаха такова нещо.

— Сторило ми се е — каза капитанът.

— Сигурно — съгласи се Слотър. Продължиха да пушат, димът стана още по-тежък

и се чу още едно закашляне — приглушено, но силно.

— Дяволска работа! — каза капитанът и се заоглежда.

— Ама че история! — възкликна нищо неподозиращият мистър Джоузеф Тъгс.

Лейтенант Слотър изгледа всички подред многозначително, след което остави пурата си, приближи се на пръсти до прозореца и посочи с десен палец над рамото си към завесите.

— Слотър! — извика капитанът и стана от масата. — Какво искате да кажете?

В отговор лейтенантът дръпна завесите и откри стоящия зад тях мистър Симон Тъгс — пребледнял от страх и посинял от напъните на кашлицата.

— Аха! — извика побеснял капитанът. — Какво виждат очите ми? Слотър, подайте ми сабята си!

— Симон! — писнаха близките му.

— Милост! — викна Белинда.

— Платонически! — промълви Симон.

— Сабята! — ревеше капитанът. — Слотър... Пуснете ме...
Смърт за злодея!

— Убийство! — разпищя се семейство Тъгс.

— Дръжте го здраво, сър! — с последен дъх промълви Симон.

— Вода! — извика Джоузеф Тъгс, след което мистър Симон Тъгс и всички дами припаднаха и образуваха една жива картина.

Имаме голямото желание да премълчим ужасния край на това шестседмично приятелство. Според досадното правило и установените традиции обаче всеки разказ, щом има увод, трябва да има и заключение, поради което нямаме друг избор. Лейтенант Слотър донесе известие, че капитанът е завел дело. Мистър Джоузеф Тъгс се намеси и започна преговори с лейтенанта. Когато мистър Симон Тъгс се съвзе след нервната криза, до която го бяха довели неудачната му любов и емоционалните сътресения, той откри, че семейството му е загубило своите любезни познати и че баща му има хиляда и петстотин лири по-малко, а капитанът — точно толкова повече. Парите бяха дадени, за да се потули тази история, но въпреки това всичко се разчу, а не липсваха и такива, които твърдяха, че никои мошеници не са попадали на трима по-лековерни глупаци, какъвто късмет са имали капитан Уотърс, мисис Уотърс и лейтенант Слотър със семейство Тъгс в Рамсгейт.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.